

се прибере на чардака за вечеря, чакайки да се сложи софрата, той се замислѣше, блѣскаше си главата и колкото повече се вглѣбяваше въ това да си спомни: Какъ се носятъ Царка и Павелъ — толкова по-ясно му ставаше, че вината е у жена му.

. . . — Тѣй — се увѣряваше той, — онзи денъ само като казахъ, че Павелъ ще бѣде на вечеря — тя се разшета, засмѣ се, като че брата си ще среща. А кога се здрачи, безъ да съмъ ѝ казалъ да го вика — тя издебна и отива да го кани. . . не, не е кривъ човѣка. Той е мжжъ. А тя, тя забравя, че има съпругъ.

И макаръ да намираше, че вината е у жена му — не му идваше мисълъ да се отърве отъ нея.